Vierde Jaer. Nr 9. Zaterdag, 28 February 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 28 FEBRUARY.

De Kamer is toch ten einde gekomen met hare nieuwe wet op den onderzoeksjury voor doktoors en advokaten. 'T is vrydag dat ze dezelve aengenomen heeft met 52 stemmen tegen 28. Daerna is ze op vacancie gegaen tot verleden donderdag.

Wy hebben, ter dezer gelegenheid, eene bemerking hooren maken die zeer juist is, en welke wy, aen onze lezers willen mededeelen :

Het is den mensch, van wetswege, verboden zich te laten genezen anders als volgens de regels der kunst ; zyn regt te doen gelden voor de regtbanken, anders als by den mond van eenen advokaet. Wy zullen hier maer spreken van het eerste punt — van de ziekten des ligchaems. Alzoo gaet het niet met de ziekten des geests, met de zedelyke krankheden van den mensch. Iedereen mag die behandelen, en behandelt ze inderdaed. Hoeveel politieke, godsdienstige en sociale doktoors vindt men niet! Het krielt er van, gelyk sprinkhanen in den zomer. Indien gy niet bewyst dat gy uwen leertyd gedaen hebt in de latynsche scholen ; indien gy geen drager zyt van een diploma, zult gy verantwoorden, voor de wet, over het glas medecyn dat gy gegeven hebt en over het kleinste pappaestertje dat gy aenraedt. Maer in zaken van geestelyke en zedelyke gezondheidsleer, gaet, leert en onderwyst maer ; de wet heeft u niets te zeggen. Daer moogt gy in snyden, kerven, aderlaten zooveel gy wilt, — *compandi, taillandi, saignandi,* zoo als Molière het eertyds noemde.

Houdt uwe wonderbare zalve voor u, indien gy er hebt ; spreekt aen niemand van den balsem noch van het oogmiddel, waervan gy het geheim van uwe ouders geërfd hebt ; zoo niet, wacht u voor het geregt ! de tribunalen zyn daer om u tot reden te brengen. Integendeel, het is u toegelaten de mooriddadigste schriften, de schadelykste recepten, de doorëtendste pleisters, ware cholera der herten, peste voor het verstand, geessel voor de zielen, in volle vryheid en gerustheid, en zelfs met eere en profyt, overal rond te leuren en te verkoopen. Nog meer ! En dat is wel de overmaet der tegenstrydigheid tusschen de beide geneeswyzen : Er bestaet een gezag, eene verordening, aengesteld ten heiligen en goddelyken titel, om de geneeskunst der zielen, in het godsdienstige en geestelyke vak, te besturen en uit te oefenen ; en, door de onbegrypelykste der onzinnen, zien wy al de kwakzalvers zamenspannen tegen dat gezag, hetzelve verwerpen, uitsluiten, in interdikt stellen, en zich zelven uitgeven als alleen de ware kennis, het ware gezag te bezitten en te verbeelden. Is dit niet heel en al de verkeerde wereld ?

Ik zeg dan dat de menschen het regt niet hebben te genezen anders dan volgens de regels der faculteit. Het zy zoo ! de menschen willen gefopt zyn ; zy hebben misschien die strengheid der wet verdiend. Maer de beesten, wat hebben die gedaen om aen dezelfde voorwaerden van genezing onderworpen te zyn ? Is het misschien krachtens de wet des vooruitgangs, en om ze gelyk te stellen met den mensch ?

Wat er van zy, de wet bestaet zoo wel voor de beesten als voor de menschen. Het zal ons altyd vry staen ons hert en onzen geest te laten bederven door de ergste kwakzalvers, door de verfoeijelykste goddeloozen, in boeken en dagbladen ; maer een drinkelinkkalf en een waterhond behouden hun regt ; en, breken zy een poot, de wet waekt over hen, om ze te bevryden van de onkundige zorgen der niet gediplomeerde veeartsen.

Waerom niet, ten minste, de *liberale*, of *vrye* beroepen, *vry* gelaten ? Het publiek zou wel weten het koorn uit het kaf te scheiden.

Vasten-brief.

Wy hebben onder de oogen den herderlyken brief welken Mgr de Montpellier, bisschop van Luik, ter gelegenheid van den Vasten aen de geestelykheid en aen de geloovigen van het bisdom komt toe te sturen. De stof welke de prelaet dit jaer gekozen heeft is de droeve doch noodzakelyke pligt in dewelke de Kerk zich bevindt van hare gebeden en den gewyden grond te moeten weigeren aen degenen die buiten hare gemeenschap sterven.

De herderlyke brief bewyst op eene treffende wyze dat er nooit een tyd geweest is waer het sterfelyk deel van den mensch met zoo veel eerbied omringd is geworden dan sedert de opkomst van het christendom. Nergens dan in de katholyke Kerk heeft men de stoffelyke overblyfsels van den mensch die aen de aerde toevertrouwd worden, met zooveel godsdienstige eerbewyzingen omgeven met eene zoo magtige bescherming bedekt, met een zoo innig en duerzaem aendenken geëerd. Deze eerbied en eerbetuigingen, dit aendenken zyn een gevolg van hare leering zelve : de katholyke Kerk weet en leert dat dit levenloos ligchaem de woonplaets geweest is van eene ziel naer Gods gelykenis geschapen ; dat hetzelve met den bovennatuerlyken staet der ziel deel gemaekt heeft en hetzelve ook eens deelachtig zal worden van zyn eeuwig lot.

Het kerkhof is voor de Kerk eene gewyde plaets, want zy zegent het, heiligt het en beschermt deszelfs onschenbaerheid alsof het Gods huis zelve ware. Om de waerdigheid van den katholyken kerkhof nog meer te verheffen en den eerbied voor hen die er rusten te vergrooten, vergelykt eenigzins de Kerk hetzelve met de heilige tafel met de bruiloft van den hemelschen bruidegom. Gelyk de Kerk van de heilige tafel verwydert degene die er onwaerdig van zyn, als ook degene die zich van haer gescheiden hebben, zoo sluit zy uit den katholyken kerkhof, al degene welke haer in hun leven niet toebehoord hebben, en degene die onwaerdig geweest zyn haer toetehooren, en degene die geweigerd hebben haer voor hunne moeder te erkennen, haer gezag te eerbiedigen en hare wetten te volbreggen. Men moet waerdig zyn zich aen de heilige tafel neertezetten om waerdig te zyn op gewyde aerde begraven te worden.

« Er volgt daeruit, zegt de bisschoppelyke brief, dat hy die zich openbaer onweerdig gemaekt heeft de paesch-communie te ontvangen, indien hy in dezen staet sterft, niet weerdig is op gewyde aerde begraven te worden ; dat hy die zich vrywillig en hardnekkig van de paesch-communie verwyderd heeft, indien hy sterft zonder berouw te toonen, zich vrywillig van de gewyde aerde uitsluit. Is dit meer dan regt ? Degene die, in zyn leven, zyne vereeniging met J.-C. en met zyne kerk niet heeft willen te kennen geven, kan hy, na zyne dood, het voortdurend merkteeken dezer vereeniging ontvangen ?

» Ziedaer W. B. B. de beweegredenen welke de Kerk geleiden in de eer-en-liefdeteekens welke zy aen het sterfelyk deel harer kinderen verleent ; dit is de hooge en uitdrukkende beteekenis der verzameling harer overledene kinderen in een en dezelfde rustplaets, in denzelfden gewyden kerkhof ; dit is de oorzaek van de wet door dewelke zy van de christelyke begrafenis degenen onder anderen berooft, die hunnen paeschpligt niet volbrengen en zonder zienbaer berouw sterven.

» Zeker is er geen katholyke, geen regtzinnig kind der Kerk die de regtvaerdigheid dezer wet kan miskennen, of dezelve voor te buitengewoon streng uitmaken. Indien wy haer voor u, W. B. B. komen verregtveerdigen en verdedigen, het is niet omdat wy oyer uw geloof of uw begryp twyfelen ; maer wy moeten u tegen de listige spraek, tegen de booze

DE ZWARTE BENDE.

Een romantisch verhael.

(Vervolg en einde.)

— Neen, neen ! dat kan niet zyn. Ik kan zyne onschuld bezweeren by myne eeuwige zaligheid, schoon ik niet eens weet, waervan hy beschuldigd is.

— Van moord ! een kleinigheid slechts ! zegde de duivel, die er vermaek in schiep zich te wreken, door den dolk in het hert van zyn slagtoffer om en om te wroeten.

— Van moord ! herhaelde het meisje, het aengezigt met de handen bedekkende, vruchteloos tranen zoekende en van schrik verstyvende.

— Het is zoo ! van moord, vergezeld van roof. Hy is niet beschuldigd, maer overtuigd en veroordeeld, en dat alles ter oorzake van u, van u, die hy aenbad.

— Groote God ! riep het meisje wanhopig. Verklaer u, geheimzinnig man ! verklaer u nader, dan zelfs als my het hert er onder zal breken ! en ten prooi aen hevige kwellingen wrong zy radeloos de handen.

— Wees dan bedaerd en hoor het lot van u en van den vermetele, die myn mededinger durfde zyn. Karel is onschuldig, zoo onschuldig als een pasgeboren kind.

— O, ik dank u voor die troostryke woorden. Wees gezegend daervoor ! Dan zal hy toch zeker welhaest ontslagen worden ?

— Volstrekt niet ! zegde de wreedaerd droogweg, terwyl hy zyne hand terug trok, die het meisje in vervoering wilde kussen. Ik was het, die alles bestierde, en ik wil de voltooijing van myn plan zien. Ik beb den moord bedreven ! ik, dien gy zoo vermetel dorst verwerpen, ik, dien gy weigerdet te huwen !! (hy verhief zyne stem op een schrikwekkende wyze) Le Noir, opperhoofd der Zwarte Benden !!!

Charlotte hoorde niets meer ; een schelle kreet ontsnapte hare borst, en zy stortte zielloos op den grond. Haer hoofd sloeg zwaer op de steenen en het bloed vloeide rykelyk. Le Noir had zelfs de uitwerking van zyne verklaring niet afgewacht. Hy was buiten de hut getreden, nadat hy zynen naem als eene vervloeking had uitgeworpen, trok de deur achter zich digt, en vlood heen, vrolyk in zyn duivelschen triomf over zyne wraek op zulk een ongelukkig meisje.

Schitterend was de zon opgegaen : Hemel, zee en aerde drenkten haren gloed. De baren gleden wollig over elkander, en eene zachte koelte verfrischte de hitte van den aengebroken dag. Op de kust zag men verscheidene visschers hunne barken gereed maken om zee te kiezen. Ligt wapperden de zeilen, door den wind bewogen, en het touwwerk kraekte om de takels. Deze nam afscheid van zyne vrouw, die van zyne minnares, gene van zyne oude moeder, en na korte wylen schenen de barken slechts punten aen den horizon.

Toen de klok zeven ure sloeg, keerden vrouwen en kinderen terug naer huis tot hun dagwerk. Eenigen moesten de wooning van Charlotte voorby. Zy kenden het lot van Karel nog niet, en wilden het meisje een morgengroet en een paer troostwoorden toevoegen. Ver waren zy van te vermoeden, in wat diepe ellende het meisje gedompeld was. Zy klopten dus aen de deur ; er werd niet geopend, noch antwoord gegeven. Nog eens geklopt — dezelfde stilte ! Een oogenblik aerzelden de visschers, maer eindelyk besloten zy de deur open te breken, en aenschouwden toen een schrikkelyk tooneel.

Te midden van eenen bloedplas lag het deerniswcerdig slagtoffer van Le Noir bewegingloos op den grond uitgestrekt. Een zeer diepe wond aen een der slapen had gelukkiglyk het bloed veroorloofd vryelyk te vloeijen; en daerdoor was haer leven waerschynlyk behouden. Hare hairtressen met bloed bemorst, gelaetstrekken als marmer zoo styf, yskoude handen en onbewegelyke leden deden aenvankelyk gelooven, dat zy gestorven was. Een uitroep van diep medelyden en verbazing deed bemerken, hoe innig deel deze brave lieden namen in het lot van de ongelukkige.

Een der omstanders, iets nadenkender dan de anderen, onderzocht den pols van Charlotte, en deed haer, toen hy nog eenig teeken van leven meende te bespeuren, te bed brengen. Dank aen de zorgen dezer goede lieden, kwam zy eerlang tot zichzelve en opende de oogen. Zy scheen in eenen hoek der kamer een of ander voorwerp te bespeuren, dat haer afschuw inboezemde. Eensklaps ryst zy overeind, blyft eenige oogenblikken onbewegelyk, stoot toen driftig degenen terug, die haren doortogt belemmeren, en eer men haer kan weêrhouden, vliegt zy de deur uit, den weg op naer Brugge.

Die het meeste belang in haer stelden, wilden haer naylen en met geweld terugvoeren. Mogelyk echter waren er byzondere dryfveeren, die haer zoo deden handelen ; ten andere kon haer geen ongeluk overkomen, wanneer men haer slechts in het oog hield ; men besloot dus haer van verre te volgen. Zy liep dan ongehinderd en zonder verpoozing voort met eenen spoed, die ongeloofelyk scheen als men haer door kommer, ziekte en bloedverlies afgemat gestel in aenmerking nam. Toen zy de poort van Brugge bereikte, hield ze een oogenblik op, om de bloedige sporen van het gelaet te wisschen, de verwarde hairlokken te reinigen, en ze onder hare muts te verbergen, maer toen trad ze zonder aerzelen binnen, de straet van Oostende op, die naer de Groote Merkt leidde.

Talryke menschengroepen vulden de straten, maer zonder zich te bekreunen om de verwonderde blikken, waermede ieder hare overhaesting en haer ontsteld gelaet beschouwde,